

Art i gràcia de la petita història

CUÉLLAR BASOLS, Alexandre.
Estampes de fi de segle.
 Diputació de Girona, 2000.
 288 pàgines.

Aquest darrer llibre d'Alexandre Cuéllar, editat per la Diputació de Girona, aplega una selecció d'articles publicats en el *Diari de Girona* entre els anys 1990 i 1997. Ni es tracta d'un recull exhaustiu, ni tampoc se segueix en la selecció l'ordre cronològic; però la publicació constitueix un conjunt harmònic —distribuït en diversos apartats temàtics— que dona una visió molt completa de la producció periodística del seu autor alhora que reflecteix la seva personalitat.

Cuéllar ha viscut molts anys, i ho ha fet amb plenitud i amb una atenció minuciosa i intel·ligent al seu entorn. En aquest aplec selectiu de la seva producció literària ens fa reviure la seva identificació amb l'ambient olotí, els seus contactes amb la ciutat de Girona, la seva adaptació a les terres mallorquines o els seus fidels dots d'observació en els viatges realitzats per diversos països europeus.

L'autor ens posa en contacte amb costums ja perduts, amb personatges que marquen època, amb gèneres literaris i estils artístics, amb un món complex i canviant que ha anat observant atentament i del qual ha estat, en algun aspecte, protagonista.

Un estil literari depurat i elegant, una claredat d'expo-

sició diàfana, una presentació planera i aparentment espontània, i una correcció lingüística perfecta proporcionen a aquesta obra, que se'n ofereix amb senzillesa i sense pretensions, la categoria de petita joia literària i el caràcter d'un estoig riquíssim de coneixements i de vivències.

Els qui hem pogut compartir algunes d'aquestes realitats llegim amb gust i delectació aquestes planes que ens les fan reviure. Els més joves hi descobriran un món desconegut i insospitat. I per a tots serà una fructífera lliçó de la petita història quotidiana, explicada amb art i amb gràcia.

Enric Mirambell i Belloc

L'altra cara de les relacions públiques

XIFRA TRIADÚ, Jordi.
Teories i models de les relacions públiques.
 Edicions 3 i 4.
 València, 2000. 250 pàgines.

Escriure sobre relacions públiques és un fet força excepcional. Fer-ho en català semblava gairebé impossible. Això és el que ha fet el

director de l'Escola Superior de Relacions Públiques de la Universitat de Girona, Jordi Xifra, a *Teories i models de les relacions públiques*.

La consideració social o popular de les relacions públiques l'agermana a conceptes com ara la simpatia, el do de gents o el xarlata-nisme. Res més lluny de la realitat, si llegim les pàgines del llibre. És evident que, per deformació professional, la posició de Xifra pateix d'un cert integritisme a l'hora d'exposar els fonaments que justifiquen que es pugui parlar de les relacions públiques com una disciplina de les ciències socials. Aquesta defensa aferrissada a través de l'anàlisi dels diferents corrents teòrics que han estudiat la matèria atorga a l'obra un caràcter reivindicatiu, fins i tot activista.

El llibre té uns destinataris principals: els estudiants de periodisme, comunicació audiovisual, publicitat i relacions públiques. I el seu objectiu és clar: cobrir un buit existent a la literatura sobre comunicació social. En llengua catalana, es tracta del segon llibre sobre aquesta matèria (el primer també és de l'autor i el va publicar l'any passat la Universitat de Girona amb un títol força expressiu: *Les Relacions Públiques, ciència del diàleg*). Quant a la literatura castellana, són pocs els manuals que ofereixen una aproximació a les relacions públiques sense caure en els tòpics que les consideren simples tècniques

de comunicació destinades a aconseguir una bona imatge.

Com indica el títol, l'estructura del llibre reflecteix la seva finalitat acadèmica. Xifra ens ofereix dos primers capítols de pura epistemologia de les ciències socials, interessants però un xic feixucs per a aquells lectors que s'enfronten per primera vegada a les relacions públiques, malgrat que tinguin una clara funció de situar el lector en l'àmbit acadèmic i d'ofrir-li aquells conceptes claus de les ciències socials que s'utilitzen repetidament en els capítols posteriors. Les pàgines que segueixen constitueixen un passeig per la història de les diferents doctrines que han estudiat les relacions públiques com a ciència social aplicada, des de les primeres teories que veien aquesta disciplina com una eina de persuasió i propaganda fins a les que han acabat considerant-la com una branca de la comunicació social, aliena a la publicitat i a la propaganda, que pretén l'entesa i el diàleg entre les organitzacions i els públics que formen el seu entorn.

